

พยับเมฆตั้งเค้าทะมึนมาพร้อมกับลมมรสุมพัดฝุ่นและ
 خاکแห่งตามไหล่ภูเขาไฟกุนุงบาตูร์ฟุ้งตลบ ก่อความมืดราวตกอยู่ใน
 ในห้วงอเวจี

สินิทธิไล่สายตาตามเจปูน ลั่นทมสีแดงกำาดูจโลहितปลิดปลิว
 จากช่อดอก ก่อนพลิวหยุดลงบนผิวน้ำข้างกอดลำในบ่อทรงสี่เหลี่ยม
 ซึ่งโอบเอาไว้ด้วยศิลาแลงสกัดเป็นแท่ง

เธอปิดเปลือกตาลงทั้งที่หัวคิ้วยังขมวดมุ่น สูดเอากลิ่นละมุน
 ละไมแผ่ความเย้ายวนชวนหลงใหลของเจปูนที่ปลุกเอาไว้สลับสล้าง
 ไปทั่วทั้งสวนหย่อม

เมื่อก่อนกลิ่นไม้ดอกชนิดนี้ช่วยให้สินิทธิรู้สึกผ่อนคลาย เป็น
 ผัสสะที่ทำให้สบายใจ บางคราวมันช่วยให้เธอรู้สึกอบอุ่นในยาม
 เปล่าเปลี่ยวเดียวดาย ทว่าบัดนี้จิตใจเธออย่าแยแสเสียเลย กระทั่ง
 กลิ่นควาปลาและกลิ่นเค็มของน้ำทะเลอันแสนจะคุ้นเคยยังก่อให้เกิด
 เกิดอาการคลื่นเหียนได้อย่างง่ายดาย

ใบหน้าที่เคยกลมมนดูซบผอมเผยให้เห็นโหนกแก้มสูงไม่เหลือเค้าเดิม สนิทท์แก่งจนเหมือนหญิงชราภายในเวลาไม่กี่วัน ชีวิตไร้ความหมายอื่นใดนอกจากปล่อยลมหายใจให้ซังกะตายไปวัน ๆ

เธอเคยมีครอบครัวแสนอบอุ่น คืนวันหวานชื่นเริ่มกร่อยเฟื่องเมื่อไร้ทายาทสืบทอดธุระกิจวิลาชานาตใหญ่บนเกาะแห่งนี้ หลังพยายามอยู่หลายปี ทั้งคู่ตัดสินใจเข้าปรึกษาแพทย์ ถึงได้รู้ว่าสนิทท์เป็นหมันส่วนสามีของเธอแข็งแรงดี

เธอคร่ำครวญด้วยความรู้สึกผิด กล่าวโทษตัวเองไม่เลิกกราเรียนร่างทรุดโทรมเพราะขาดการดูแล ซ้ำร้ายยังมีฝันร้ายคุกคามจากภายใน จิตใจเธอจึงพังทลายยับเยิน

ผลคือสนิทท์เริ่มไม่พูดจา นัยน์ตาว่างเปล่า สีหน้าปราศจากความรู้สึก

ระยะนั่นเองที่สามีเธอไปมีผู้หญิงคนใหม่ ไม่นานก็มีแก้วตาดวงใจด้วยกันหนึ่งคน

“ไม่น่าเชื่อเลยว่าสมัยนี้แล้วจะยังมีคนยึดถือ ‘พิธีเบอลา’ อย่างกับเป็นชาวชวามลาอยู่โบราณกลับชาติมาเกิด ทั้งที่เป็นคนต่างชาติต่างภาษาแท้ ๆ”

น้ำเสียงเป่อดันดา พรหมณ์เฒ่าเปี่ยมด้วยความทิ้งระคนชื่นชม

พรหมณ์ผู้นี้จัดเป็นนักบวชชั้นสูงจากบุคคลวรรณะพรหมณ์ ซึ่งศาสนาฮินดูแบบบาทลิมมีอีกสองระดับที่ลดหลั่นกันไป คือ เปอ-มังกู นักบวชประจำศาสนสถาน เป็นบุคคลจากวรรณะกษัตริย์ แพศย์ และศูทร และ บาลิยัน เป็นหมอผีหรือผู้เป็นสื่อกลางสำหรับ

ติดต่อกับเทพเจ้า

ขณะภวังค์จืดจ๋อราวถูกแรงดึงดูดให้จมดิ่งสู่ก้นดาเนนาบาตุร์ ทะเลสาบรูปจันทร์เสี้ยวขนาดใหญ่ซึ่งอยู่ไกลออกไปเบื้องหน้า หญิงวัยต้นสี่สิบกลับทะเลิ่งพรวดขึ้นมากลางคัน ชั่วพริบตาต่อมาโสตประสาทของเธอก็ตื่นตัวเต็มที่ราวถูกกระชากให้หลุดจากห่วงฝัน เสียงพูดคุยประสานเสียงลมยิ่งโหมเปลวอัคคีในก้นบึ้งหัวใจให้ทะลักขึ้นมาอีกคำรบ ไม่ต่างอะไรกับกบฏนางบาตุร์ที่รอวันปะทุ

สินิทธ์ผลอยิ้มหยันตรงมุมปาก หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลงเป็นจังหวะเดียวกันกับระลอกคลื่นบนผิวน้ำทะเลสาบ ซึ่งครั้งหนึ่งมันเคยพัดซากปลาตายหลายพันตัวเข้าหาฝั่งโดยไม่รู้สาเหตุ แอ่งน้ำขนาดใหญ่ที่สุดทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะบาหลีอันเกิดจากการยุบตัวของภูเขาไฟแห่งนี้ยังคงมีปริศนาหลายอย่างที่ยังไม่ได้รับการคลี่คลายทางวิทยาศาสตร์

และโพรงในอกของเธอก็มีสภาพไม่ต่างจากแอ่งลึกตรงหน้า!

พิธีเบอลาตามที่พราหมณ์เฒ่าเอ่ย คนไทยอย่างเธอกลับได้ยिनคล้ายเบอะลาเสียมากกว่า แต่สำหรับผู้ซึ่งชอบการอ่านนิทานและวรรณคดีด้วยแล้ว ย่อมรู้ดีว่าพิธีเบอลาก็คือ ‘การแบหลา’ ซึ่งหมายถึงการเตรียมพร้อมยอมตายเพื่อผู้อื่นนั่นเอง

ยามนี้สินิทธ์กำลังเดินรอยตามมเหสีและเหล่านางสนมของระตู หรือเจ้าเมืองผู้สิ้นชีวิตในศึกสงครามเมื่อราวห้าร้อยปีก่อน โดยสตรีเหล่านี้จะเบอลาโดยการกระโจนเข้ากองไฟกลางสนามรบ

“นิทธ์...เธอแน่ใจแล้วหรือ”

สินิทธ์จับอาการสั่นสะท้านตรงทางเสียงที่ยกขึ้นสูงของมอวาร์ ได้ รู้ดีว่าน้ำเสียงเช่นนี้มีไว้เร่งปฏิบัติการตอบสนองจากตัวเธอเอง

เจ้าของคำถามยื่นหน้าซีดอยู่ข้างพุ่มบุหงามาวาร์ กุหลาบแดง
สดดงามทว่าชุกซ่อนหนามคมกริบไว้ได้กลีบอบอ้อมเพื่อคอยทิ่มตำ
ผู้ต้องการเข้ามาเด็ดดม

สินิทธ์หยักยิ้มเปี่ยมเลศนัย เมื่อสายตาไปหยุดตรงหย่อมต้น
ละหุ่งใบแดงเข้ม เป็นจิ้งหะที่สายตาเธอปะทะเข้ากับมาวาร์พอดี

ชั่วขณะนั้นมาวาร์รู้สึกว่สายตาสินิทธ์ทะลุทะลวงเข้าไปยัง
ซอกหลืบดำมืดที่สุดในหัวใจ คล้ายกำลังสำรวจความลึกลับที่ไม่เคย
มีใครเห็น

มุ่มมืดที่มาวาร์ไม่เคยเปิดเผยให้ใครรู้!

กระทั่งมาวาร์ต้องเบือนหน้าหนีด้วยความอึดอัด รู้สึกสะท้าน
ขึ้นมายุ่งครามครัน ประหนึ่งสินิทธ์ ‘รู้เช่นเห็นชาติ’ เธอมานานแสน
นาน

หึ! มาวาร์อย่างนั้นหรือ แพศยาอย่างมันควรชื่อ ‘มัส’ เสีย
มากกว่า!

สินิทธ์เบ้าปากหยัน

พฤติกรรมของมันช่างเหมือนกับบุหงามัสทุกกระเบียด หาก
จะแปลตรงตัวก็คือดอกไม้สีทองนั้นอย่างไรละ บุปผาประดิษฐ์ที่เป็น
เครื่องบรรณาการในความสัมพันธ์แบบรัฐจารีตเมื่อครั้งโบราณกาล

สวยแต่รูป ยามจวบกลับไม่ค่อยจะหอม!

สินิทธ์รู้สึกปวดร้าวระบอตาจนแทบทนไม่ไหว ยังคงไร้เสียง
ใดเล็ดลอดจากริมฝีปากบาง เธอครุ่นคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนอีกครั้ง
ซึ่งเป็นรอบที่เท่าไรก็ไม่รู้ สุดท้ายเธอกระตุกมุขปากอย่างสังเวช
ตัวเอง

“สมัยนี้แล้ว...เธอไม่เห็นต้องยึดติดพิธีกรรมเก่าแก่ออย่างนั้น

เลย คิดหรือว่าเตอกลบนสวรรค์จะดีใจที่เห็นเธอคิดสั้น”

มาวาร์เบิกตาโพล่ง เพิ่งรู้สึกตัวว่าตนออกจะปากพล่อยไป
หน่อยในช่วงเวลาอันเคร่งเครียดเช่นนี้

สินิทธ์ปรายตามองมาวาร์ที่ยกมือขึ้นแตะริมฝีปาก แขนและ
ศอกของนางนั้นพาดอยู่เหนือหน้าอกกลมกลึงทำองศาเข้ายวนได้
อย่างเหมาะเจาะ ช่างเป็นจริตจะก้านบนทรวงที่เตอกลฟังใจ
เสมอมา

নয়น์ตาคู่นั้นกำลังเยาะหยันเธอ ไพโรกรรมพิที่เติบโตจาก
การฝึกปรือไขว่คว้าหาความร่ำรวยของผู้ชาย หากพลิกเล็บปลอม
สีสันสดสวยขึ้นดู คงพบแต่เศษปฏิภูมิจากการป็นปายอย่าง
ทะเยอทะยาน

เธอระบายลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่ หลังได้ยึบน้ำเสียด
คล้ายกำลังกดน้ำหนักอึ้งคละเคล้าอาการใจหายเสียเต็มประดาของ
อีกฝ่าย

ต่อแหลสั้นดี!

สินิทธ์ก็ตรึมฝีปากแล้วเสมอไปทางอื่น กลัวว่าประกายชิงชิง
ในแวตจะปรากฏออกมาให้เห็นเด่นชัดจนเกินไป

อีกเหตุผลหนึ่งคือเธอต้องการจดจำทุกซอกมุมของรูมะฮ์-
อาดัต ซึ่งเป็นคำเรียกรวมของที่อยู่อาศัยพื้นเมืองที่สร้างด้วย
สถาปัตยกรรมพื้นถิ่นบาหลิแห่งนี้ไว้ลึกสุดใจเป็นครั้งสุดท้าย

แม้รูมะฮ์กาดัง เรือนหลังใหญ่ตรงหน้าไม่ได้มีขนาดมหึมา
อย่างสุมาตราตะวันตก ทว่าหลังคาทรงโค้งมียอดแหลมซ้อนกัน
หลายชั้นด้านบนอันเกิดจากการประดิษฐ์ประดอยของช่างศิลป์พื้นถิ่น
นั้น ยิ่งมองก็ยิ่งสัมผัสได้ถึงคุณค่าที่ไม่อาจประเมินได้ของมัน

นอกจากชาวมินังกาเบาจะสร้างรุ่มะฮ์กาตังเพื่ออยู่อาศัยแล้ว
ยังใช้เป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมอีกด้วย

ยิ่งกว่านั้น หมู่บ้านตรุนยันแห่งนี้ยังเป็นที่อยู่อาศัยของชาว
บาหลีอากาศหรือชาวบาหลีแห่งขุนเขา ผู้คนที่นี้ผัดแพกไปจากชาว
บาหลีที่ราบลุ่มอย่างสิ้นเชิง ด้วยยึดมั่นพิธีกรรมโบราณอย่าง
เคร่งครัด และไม่พบพฤติกรรมเช่นนี้ในกลุ่มชนอื่นใดในบาหลี

โดยเฉพาะพิธีปลงศพ!

เมื่อมีคู่สมรสเสียชีวิต ชาวบ้านจะวางศพไว้บนผืนดินให้เนา
เปื่อยตามธรรมชาติแทนการเผา แล้วทิ้งร่างคลุมไว้ด้วยผ้าแพรและ
ซุ้มไผ่เพียงเท่านั้น

ไม่แปลกที่สถานที่แห่งนี้จะปลูกต้นไม้และต้นบันยัน¹ เพื่อดับ
กลิ่นซากเน่าเปื่อยไว้มากมายขนาดนี้

สินิทมอทศนียภาพอิมคริมโดยรอบ พลังคิดว่าตนตัดสิน
ใจถูกแล้วที่เลือกหมู่บ้านตรุนยันประกอบพิธีเบอลา

‘เดอกัล...ถ้าคุณมองทะเลลูเป็ลือกนอกจนเห็นเนื้อแท้ของนังนี้
คุณก็คงไม่ด่วนจากไปอย่างคนโง่แบบนั้น’

เมื่อนึกถึงรอยยิ้มกว้างเผยให้เห็นฟันขาวสะอาดเรียงซี่เป็น
ระเบียบบนหน้าคัลัมคม และนัยน์ตาที่ครึ่งหนึ่งเคยลือแสงระยิบ
อย่างคนมีคารมคมคายได้แฝงคิ้วหนานบนเนื้อผิวเข้มจัดนั้น สินิทม
พลันหมดอาลัยตายอยาก รวากับถูกจุดลงสู่ท้องทะเลอันมีดมิด

เธอเคยนึกเปรียบเทียบจิตใจของคนกับทะเลสาบแห่งนี้ เชื่อว่า

¹ Banyan Tree เป็นไม้วงศ์เดียวกับต้นไทร เรียกอีกอย่างว่าต้นตารูเมินยัน หมายถึง
ไม้มีกลิ่นหอม

ทุกคนล้วนซุกซ่อนความลึกลับดำมืดไว้ภายในใจ

เมื่อใดร่างกายอ่อนแอ กลิ่นจากห้วงลึกที่เคยถูกสกัดกั้นจะ
เริ่มโชยจนคนรอบข้างมีปฏิกิริยาต่อต้าน และถือว่ามันผู้นั้นกลายเป็น
เป็นคนป่วยใช้ ‘ไม่เข้าพวก’ ทันที

เหมือนสินิทธ์ที่ถูกส่งถึงมือแพทย์อย่างไม่เต็มใจ และเธอก็รู้
อยู่เต็มอกว่าหมอทำได้อย่างมากแค่ปลุกต้นลำทมลีสวยรายล้อม
รอบทะเลสาบ เปลี่ยนกลิ่นคลื่นเหียนให้หอมจรรุ่งขึ้นมาหน่อยก็
เท่านั้น

ปัญหาคือ หมอสามารถทำให้เธอมีความสุขขึ้นได้จริงหรือ
“นี่เธอ...ไม่ได้แอบหยุดยาเองใช่ไหม”
“แม่...”

มูนา ลูกสาวคนเดียวของเตอ์ก็ลกับมาวารีรีบสะกิดแขนผู้เป็น
แม่ที่ยังคงพละมไม่หยุด หญิงสาวรู้ว่ามารดาเพิ่งเพิ่มเชื้อเพลิงเร่ง
ให้ภูงบาตร์ปะทุลาวาออกมาทำลายล้างทุกคนเบื้องหน้า

“กูไม่ได้บ้า!”

ใบหน้ากลมมนของหญิงม่ายในชุดขาวดูบิดเบี้ยวไม่เป็น
ธรรมชาติ

จู่ๆ น้ำตาแห่งความคับแค้นที่บรรจู่ไว้ด้วยความขมขื่นก็เอ่อ
ทันวาววามตรงหางตา จากนั้นจึงตกกระหน่ำยอดหญ้าก่อนกระจาย
ออกเป็นเสียง

สินิทธ์กรี๊ดร้องพลางทำท่าจะกระโจนเข้าหึงมาวารีให้ฉีกเป็น
ชิ้นๆ

“จวนได้เวลาแล้วกระมัง”

โชคยังดีที่พราหมณ์ชราปรวดเข้าไปรั้งแขนสินิทธ์เอาไว้ได้ทัน

แล้วเอ่ยเพื่อถึงความสนใจ

หญิงม่ายกอดพันกรอด กำนี้ว่ามีฝ่ายผมจนเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ พายัพุแค่มในอกยากจำแนกว่าเป็นความเศร้า ความโกรธ หรือความเจ็บใจ

มุนารีบเข้าไปประคองผู้มีศักดิ์เป็น ‘แม่’ ของเธออีกคน ลูบมือและแผ่นหลังสินิทธ์แผ่วเบา ให้ลมหายใจที่หยุดเป็นห้วง ๆ กลับคืนสู่จังหวะปกติ

สินิทธ์มองลูกสาวของสามี ระบายยิ้มบาง อาการขุ่นข้องเมื่อครู่ถูกกดลงไปได้อย่างยากเย็น ในที่สุดเหมือนเธอจะตัดใจจากสวนหย่อมเขตร้อนได้เสียที จึงพยายามก้าวขาอันลั่นเทาเข้าไปในร่มเงากาตัง

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า พิธีนี้ดูเหมือนไร้ที่สิ้นสุด

ขณะที่มุนาหมายเข้าไปประคองสินิทธ์ให้ก้าวได้สะดวก มาวาร์กลับจิกเล็บแหลมลงบนแขนลูกสาวพลางกระซิบขู่

“อย่าพะนอนมันให้มากนัก”

“แต่แม่ใหญ่จะเดินไม่ไหวอยู่แล้ว”

มาวาร์จิกเล็บแรงกว่าเดิม “เป็นเด็กเป็นเล็กอย่าริเถียงผู้ใหญ่”

มุนาจึงได้แต่มองสินิทธ์เดินระหอยเข้าเรือนไป

ห้องหนึ่งด้านในมีแท่นบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ กึ่งกลางแท่นประดิษฐานเทวรูปไม้แกะสลักพระแม่กาลีแบบบาทลี นัยน์ตาของเทวรูปเบิกโพลงกลมโต ฟันแหลมยาวเพื่อยโผล่ฟันริมฝีปากสีแดงชาด มือขวาข้างถันเปลือยเปล่าห้อยย้อยถือศีรษะมนุษย์ เป็นภาพลึกลับที่ยากแก่การเข้าใจยิ่ง

หญิงม่ายชอบความลึกลับของรูปสลักชิ้นนี้ที่สุดในบรรดาเทพ

เทวาทังปวง

โศคนั้นจากรูป กายาน และเตาน้ำมันหอมช่วยขับให้พระแม่
กาลีมีความดุตัน เกรี้ยวกราด และเต็มไปด้วยความน่าสะพรึงกลัว

“ได้เวลาอำลาญาติพี่น้องแล้ว”

พราหมณ์แนะนำขั้นตอนประกอบพิธี พราหมณ์ที่เหลืออีกสาม
คนรอจุดไฟเผาศพต่อกลิ่นในหลุมซึ่งถูกขุดเอาไว้หลังเรือนรุมะฮ์-
กาดัง

พิธีเบอลาในชวามีอยู่สองลักษณะ ลักษณะแรกใช้กริชแทงตัว
ตายแล้วนำศพไปเผาในกองเพลิงเดียวกันกับสามี เรียกว่า เบอลา-
ชูดุก อีกลักษณะคือเบอลาเกอเตอรฺ์จุนัน เป็นการกระโจนเข้ากองไฟ
ที่เผาสามีกระทั้งสิ้นใจตามกันไป ซึ่งแตกต่างจากพิธีสตีในอินเดียอัน
เป็นบ่อเกิดของพิธีกรรมนี้เล็กน้อย

และสินิทธ์เลือกเบอลาชูดุก เพราะต้องการบูชาอารตีเป็นครั้ง
สุดท้ายจึงไม่อาจกระโจนเข้ากองไฟไปพร้อมกับศพสามีได้

๑ เมื่อนั้น	ระเด่นบุษบาสาวสวรรค์
ในอกหมกไหม้ดังไฟกัลป์	อยู่ยังห้องสุวรรณไสยา
บรรทมรำพึงคะนึ่งไป	ให้คลั่งคลุ้มกลุ่มใจหนักหนา
ตัวกูแม้แค้นม้วยมรณา	ก็ดีกว่าที่เป็นดังนี้
ไม่สรงไม่เสวยกระยาหาร	เขาวมาลย์มัวหมองรัศมี
ยิ่งคิดยิ่งแค้นแสนทวี	ดังเลือดตามารศรีจะหยัดลง ฯ

พราหมณ์เฝ้าหันมองหน้ามาวาร์กับมูนาเล็กลักราวกับกำลัง
หาคำตอบ คำอำลาของสินิทธ์ช่างพิลึกพิลั่น เหมือนเอื้อนกลอน

อะไรสักอย่าง

ชาวบาหลีแต่กำเนิดหาญไม่ว่าคำหญิงมายั่งเสียด้านยกมา
จากอิเหนา พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 2 ของไทยทั้งกระบิ
ยังไม่ทันที่ทั้งสามจะกระจ่าง สนิทก็สวดต่อทันที
“โอม ศรีมหา กาลิกาโย นะมะห์...”

ปากขยับพลางหยิบกริชคดที่วางข้างถาดสัมฤทธิ์ ปลายกริช
คมปลาสระบัดคล้ายวีวไฟเหนือตะเกียงอารตี เธอหยิบถาดโบท
ตะเกียงให้เปล่งแสงวับแวมทาบทับเทวรูปก่อนเวียนสามครั้งตาม
เข็มนาฬิกา

“ศรัทธาทั้งปวงที่ลูกมีต่อองค์เทพ โปรดหลอมรวมเป็นหนึ่ง
เดียวกับจิตวิญญาณของลูกในทุกอณูทั้งห้าธาตุ...อากาศ ลม ไฟ ดิน
และน้ำ”

เสียงสังวริยายเจียบลงไปครู่ใหญ่ หญิงม่ายนั่งนิ่งก่อเงาตะคุ่ม
ไหวระริกบนพื้น ศีรษะแหงนขึ้นประหนึ่งไม่ต้องการละลายตาไปจาก
เทวรูปพระแม่กาลิแม่แต่พริบตาเดียว

พราหมณ์ชราค่อย ๆ เดินเข้าไปใกล้

“คุณสนิท...”

ชายแก่ถึงกับสะดุ้งเฮือกกับภาพตรงหน้า ไรชนลุกชันทั่วทั้ง
สรรพางค์

ผู้ถูกขานชื่อเบิกตาโพลมองตรงไปยังนัยน์ตาเทวรูป บ่งความ
แน่นิ่ง ตั้งมั่น และความปรารถนาอย่างแรงกล้าส่งผ่านถึงทวยเทพ
ในพิศศักดิ์สิทธิ์ ริมฝีปากเล็กบางโค้งค้างอยู่อย่างนั้น เป็นรอยยิ้มที่
น่ากลัวเหลือประมาณ

ปลายกริชเสียดลึกลงบนอกข้างซ้ายแล้วคว่ำไว้อย่างนั้น หยด

โลหิตสาดลงบนกุหลาบและลั่นทมแดงสดในถาดอารตีเป็นหย่อม
เนตรแข็งกร้าวของเธอยังคงสะท้อนบางสิ่งที่ยังฝังรากลึก
ภายในกาย
บางสิ่งที่ทำให้สินิทธ์ยังไม่เป็นอิสระง่าย ๆ
และต่อแต่นี้ มันจะรัดรีงเธอไว้ด้วยพันธนาการสุดแน่นหนา
ยากหลุดพ้น

2

อรรธีภรณ์คว้านบัตรเจดม่วงให้คนขับรถแท็กซี่ ไม่ไยดี
ส่วนต่างที่เหลือเกือบครึ่งจากมิเตอร์

ชายหนุ่มวัยยี่สิบสองคว่ำกระเป๋าเป้ขนาดย่อม สมบัติติดตัวเพียงชิ้นเดียวที่ออกแบบด้วยรูปทรงจีไอเมตริกสีดำแมตต์มูลค่าเกือบสามหมื่นก่อนเปิดประตูถ่วงเข้าสนามบิน

เขาลุกลงกวาดตาดูหาเคาน์เตอร์เช็คอินที่เดียวกันกับเงินค่าโดยสารเมื่อครู่

แถว A

หัวใจเต้นโครมครามราวกับมันกำลังพยายามกระดอนให้ถึงคอหอย อรรไม่กล้าแม้แต่จะเหลียวซ้ายแลขวา ได้แต่เร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

ตัวเลขสมาร์ตวอตช์บนข้อมือบอกเวลาเจ็ดโมงครึ่ง เหลืออีกชั่วโมงนิด ๆ กว่าประตูทางออกขึ้นเครื่องจะปิดลง

ชายหนุ่มไม่กล้าวิ่ง ยังสืบเท้ายาว ๆ ไปเบื้องหน้าอย่างมั่นคง

สีหน้าไร้สิ่งผิดปกติ ภายใต้ความเรียบเฉยเป็นธรรมชาติ มีแต่เขาเท่านั้นที่รู้ว่าตนอยากหายตัวไปให้ถึงปลายทางเสียเดี๋ยวนี้

“ขอพาสปอร์ตด้วยครับ”

พนักงานต้อนรับภาคพื้นดินยิ้มกว้างอัตโนมัติเมื่อรับโทรศัพท์ มือถือที่ปลดล็อกหน้าจอเอาไว้เรียบร้อย บนหน้าจอแสดงข้อมูลของตัวอิเล็กทรอนิกส์ครบครัน

แต่ละวันเขาเห็นผู้โดยสารหลากหลายรูปแบบ หากหนุ่มหน้าใสเอวสอบตรงหน้ากลับตริ้งสายตาจนไม่อาจละไปไหนได้ ผู้ชายอะโรยอย่างกับหลุมดำ ไม่ว่าจะชายหรือหญิงถ้าได้เคลือบเข้าใกล้ คงยากจะหลุดพ้นแรงดึงดูดมหาศาล!

“นี่ครับ”

อรรถพลอกรั้งกล้ำมเนื้อตามสัญชาตญาณเมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังมองประเมินขณะยื่นหนังสือเดินทางให้

“คุณ...”

“อรรถแก๊งครับ”

พนักงานต้อนรับภาคพื้นดินเลิกคิ้ว เข้กตัวสะกดภาษาอังกฤษ Anthaeng แล้วซันตาขึ้นมองชายหนุ่มอีกครั้ง “ชื่อเทตินะครับ”

“พระองค์กลมกล่องแก๊ง เหวอ่อนอรอรแก๊ง
ถ้วนแห่งเจ้ากุงาม บารนี่ ฯ”

อรรถเอ่ยโคลง ๒ จากเรื่องลิลิตพระลอออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ ด้วยจินตภาพของมารดาผู้มีใจรักในการอ่าน เมื่อคลอดลูกชายคนแรกและคนเดียว บทคารมเสาวรจนีชมโฉมพระลอจึงเป็น

ตัวเลือกแรกในการใช้ตั้งชื่อให้บุตรชายหัวแก้วหัวแหวน

เมื่ออรรเข้าโรงเรียน เขากลายเป็นขวัญใจครูภาษาไทยทันที แต่การถูกเพื่อนล้อว่า ‘ไอ้แห่งทอง’ บ่อยเข้า เขาจึงพลอยเกลียดชื่อของตัวเองไปด้วย กระทั่งได้อ่านลิลิตพระลอในตำราเรียนภาษาไทย ตอนอยู่ชั้นมัธยมปลาย เมื่อมีใครแสดงอาการพิศวงชื่อนี้ เด็กหนุ่มมักทองโคลง ๒ ที่ว่าให้อีกฝ่ายงเป็นไก่ตาแตก เห็นพวกนั้นหน้าตา เหลอหลาแล้วตลกดี

“ไม่มีสัมภาระไหลลได้ท้องเครื่องนะครับ”

อรรส่ายหน้าพลางยื่นมือรับหนังสือเดินทางกับบอร์ดดิ้งพาส ที่พนักงานหนุ่มยื่นให้ แล้วหมุนตัวมุ่งหน้าสู่พื้นที่ผู้โดยสารขาออก ระหว่างประเทศทันที

พนักงานต้อนรับภาคพื้นดินมองตามแจ็กเกตสีครีมจาก คอลเล็กชัน Métiers d’Art² ปีล่าสุด ดูท่าคำว่า ‘เพศสภาพ’ ไม่ได้เป็นเครื่องบ่งสถานะสำหรับการแต่งตัวของชายหนุ่ม

อรรหยิบแบรנדสำหรับผู้หญิงมาใส่กลับดูเหมาะสมเจาะลงตัว สมกับคำว่ายูนิเซ็กซ์อันหมายถึงเหมาะสมทั้งชายและหญิง แฟงนัย แห่งการปลดแอก ความอิสระ และการรู้ความเสมอภาคทางเพศ ผ่านการแต่งกายอีกด้วย

ที่สำคัญเหล่านักวิจัยต่างเห็นพ้องกันว่าสตรียุคใหม่มีแนวโน้ม จะเลือกเพศชายที่มีใบหน้าไม่ ‘แมน’ จนเกินไปมาเป็นคู่ครอง

ไม่ใช่แค่ผู้หญิงหรอก นี่ถ้าไม่ติดว่าเขากำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่

² เมติเยร์ ดาร์ต คือ กระแสของคอลเล็กชันที่ขึ้นชื่อเรื่องความประณีตและมีมือชั้นครู

คงขอไลน์ไม่กี่เบอร์โทรศัพท์ไปแล้ว

พนักงานหนุ่มทำหน้าที่หล่อยพลางนึกเสียดาย

“คุณอรร!”

เสียงคนขับรถอันแสนคุ้นเคยดังขึ้นด้านหลัง

ชายหนุ่มสะดุ้งโหยง ผลอกลั่นหายใจ ไม่กล้าแม้กระทั่งพ่น
ลมหายใจแรง ความชื่นของเหงื่อบนฝ่ามือเหนียวเหนอะ

เขาอุตส่าห์ปีนกำแพงบ้าน วิ่งออกมาเรียกแท็กซี่ตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง
ทำไมคนที่บ้านถึงได้รู้เร็วขนาดนี้

ยิ่งคนขับรถเห็นพ่อของเขาดั่งเจ้าชีวิต ไม่แคล้วตะบึงออกมา
ลากตัวชายหนุ่มกลับไปเข้าพิธีวิวาห์แน่ ๆ

หนีออกจากบ้านครานี้ อรรตัดสินใจปุบปับ ด้านตรวจหนังสือ
เดินทางขาออกก็อยู่ใกล้แค่เอื้อม ขึ้นปล่อยให้ทุกอย่างพังทลายลง
ตรงนี้ ผู้รับเคราะห์จะเป็นตัวเขาเองที่ต้องทนทุกข์ทรมานไปชั่วชีวิต

“คุณอรรกำลังจะขึ้นบันไดเลื่อนเข้าไปจุดตรวจกระเป๋าแล้ว”

ตอนนั้นเอง ลูกน้องของพ่ออีกคนวิ่งตามคนขับรถมา ชาย
หนุ่มหน้าถอดสีทันที

กว่าจะผ่านควิสแกนยาวเหยียดเป็นหางว่าว สมุนของพ่อคว้า
ตัวเขาทันแน่

ทว่าหนุ่มรูปงามฉายาพระลอเจเนอเรชันแซดจะยอมถูกจับ
ขึ้นเชียงง่าย ๆ ได้อย่างไร

ไม่มีทางเสียละ!

อรรผินหน้าดูที่มาจากเสียงแวบหนึ่ง เห็นลิ่วล้อสองคนวิ่งถึง
เคาน์เตอร์สายการบินแล้ว แม้จะห่างออกไปพอสมควรแต่ยังวางใจ
ไม่ได้

ต้องรีบหนี!

เนื้อแท้แล้วชายหนุ่มเป็นพวกสุพรรณนิยาม

คนในครอบครัวรู้ว่าอรรไม่เหมือนใคร แม้บิดาเป็นคนร่างใหญ่เสียงดุคูมีอำนาจ และไม่ค่อยคลุกคลีกับลูกชายเท่าไรนัก แต่รอยยิ้มมักปรากฏบนใบหน้าเสมอเมื่อครั้งที่อรรเป็นไอ้หนูทำไม่คอยถามเรื่องนั้นเรื่องนี้ไม่หยุดหย่อน

กระนั้นเมื่อเข้าสู่ยุคดิจิทัล 4.0 เต็มตัวขนาดนี้ เขาจึงไม่อยากจะเชื่อว่าแนวคิดอนุรักษ์นิยมยังคงหยั่งรากลึกฝังแน่นในความคิดของพ่อ โดยเฉพาะตลกระที่ว่า ‘หน้าที่’ ของผู้ชายกับผู้หญิงคือต้องแต่งงานมีครอบครัว สืบพันธุ์สร้างลูกหลานเท่านั้น

ไร้ซึ่งเพศทางเลือกอื่น?

ช่างเป็นปัญหาโลกแตกระดับคลาสสิกในชีวิตแก๊งกว้างเสียนี้ ะไร

ทันทีที่เขาเป็นอักษรศาสตร์บัณฑิต เกียรตินิยม พ่อก็เริ่มคะยั้นคะยอให้เขาแต่งงานทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าเพศวิถีลูกชายตัวเองเป็นอย่างไร

‘ไม่เห็นพาสาวมาบ้านแนะนำให้พ่อรู้จักบ้างเลย’

‘เมื่อไรจะแต่งงานเสียที’

การถามเข้าขี้เช่นนี้อย่างมากก็แค่ก่อความรำคาญให้บัณฑิตหมาด ๆ คนนี้เท่านั้น ทว่าเหมือนฟ้าผ่าลงกลางกระหม่อมตอหนึ่ง กินมื่อเย็นพร้อมหน้าพร้อมตาเมื่อคืนวาน

‘พ่อทาบตามลูกสาวเพื่อนที่รู้จักในแวดวงธุรกิจให้แล้วนะ วันไหนอรรว่างพ่อจะพาไปแนะนำให้รู้จัก รับรองว่าน่ารัก ฉลาด คุณสมบัติพร้อม ขนาดพ่อเห็นพ่อยังชอบเลย’

‘พ่อก็รู้ว่าารสนิยมของผมเป็นแบบไหน อีกอย่างถ้าพ่อชอบเด็กคนนั้นมาก ทำไมไม่แต่งงานเสียเลยล่ะ’

‘ตาอรร!’

มารตามองลูกชายอย่างเป็นกังวล เอ่ยเสียงเบากับสามี ‘คุณคะ ตาอรรเพิ่งจะเรียนจบเอง ไม่เห็นต้องรีบร้อน...’

‘ผมไม่ได้ชอบผู้หญิง!’ อรรโพล่ง โมโหจนตัวสั่น ทะลึ่งพรวดลุกขึ้นยืน ‘พ่อกับแม่ก็รู้ทั้งรู้ ยังจะบังคับผมให้แต่งงานบังหน้าอีกอย่างนั้นหรือ’

‘เฝียะ!’

เมื่อเห็นรอยนิ้วบนแก้มใสของลูกชาย ความเป็นพ่อของเขา ถูกทำร้ายเป็นแผลฉกรรจ์ด้วยมือของตัวเอง

แต่เด็กจนโตขลาไม่เคยลงไม้ลงมือกับอรร จริงอยู่ที่ว่าอารมณ์คือความคิด แต่ความคิดที่เผลอเผลอเมื่อครูได้ก่อความรู้สึกและความรวดร้าวขึ้นในอก

ความต้องการ ความเกลียด ความกลัว ความชิงชัง ขลารับรู้สิ่งเหล่านี้จากสายตาของสังคมมาชั่วชีวิต รับรู้ได้ลึกถึงกล้ามเนื้อและกระดูก และไม่ใช้การรับรู้เพียงในใจเท่านั้น

นั่นคือสิ่งที่ขลาเป็นห่วงลูกชายเพียงคนเดียวของเขา ในเมื่อพลังมือกับลูกชายหัวแก้วหัวแหวนไปแล้ว ย่อมต้องยอมรับการหัวใจสลาย มันเหมือนอาการบาดเจ็บทางกายที่ลึกลงไปในร่าง เลือดตกใน เป็นรอยแผลถูกกรีดที่ไม่มีวันสมาน

‘ซึกจะเลอะเทอะใหญ่แล้ว’

‘พ่อ...’ กมลารั้งแขนอันสั่นสะท้านของสามี

ผิวแก้มอรรยังคงชาหนึบ

ชายหนุ่มวางซ้อนกับส้มลง ริมฝีปากบางเม้มแน่นบูดบึ้ง ว่าง
 ขึ้นห้องไม่สนใจอาการซึ่งไกรธของบิดา

ค่านิยมของนักธุรกิจก็อิหอรอบนี้ ชอบใช้การแต่งงานสร้าง
 เครือข่าย สยายปีกทางธุรกิจ มองเห็นแต่ผลประโยชน์จนไร้ความ
 รู้สึก ยังดีอยู่น้อยที่พ่อของอรรยังไม่ถึงขั้นหวาดกลัวคำว่า ‘เกย์’
 อย่างไม่มีเหตุผล หากเป็นอย่างพวกโฮโมโฝเบียที่เต็มไปด้วยความ
 เกลียดชังเหล่านั้น ชีวิตเขาคงลำบากกว่านี้มาก

อรรหับประตูห้องนอน ว่างไปบิบบคอตักตาหมีที่ทำจากผ้า
 velboa สีเหลืองนวลตัวใหญ่จากญี่ปุ่น แล้วกระหน่ำกำปั้นลงปลาย
 จมูกของมันจนบุรี

‘พ่อขอโทษนะเหลืองอ้อย...’

หลังชายหนุ่มฮึดฮัดอยู่ครู่ใหญ่ จู่ ๆ รู้สึกผิดขึ้นมาจึงลูบหัว
 ตักตาเป็นเชิงขอโทษ เขาเอนกายลงบนเตียง สูดลมหายใจลึกก่อน
 มุ่นคิ้วปิดเปลือกตา อรรรู้สึกเพียงดวงตาเริ่มแสบร้อนยากทานทน
 ในที่สุดน้ำตาก็รินล้นออกมาอีกคำรบ

ทั้งที่เรียนจบมหาวิทยาลัยก็นับว่าโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว แต่การ
 ที่อรรพยายามประวิงเวลา งอแงไม่ยอมสานต่อธุรกิจของครอบครัว
 เสียที ในสายตาผู้ใหญ่คงเป็นพฤติกรรมของเด็กเอาแต่ใจ และตอน
 นี้ความอดทนอันยาวนานของบิดาเขาคงสิ้นสุดลงแล้ว ถึงได้รับ
 จัดแจงหาสาวน้อยมาให้เขาดูตัวแบบนี้

ชายหนุ่มเองก็พอรู้อยู่เลา ๆ ว่าพ่อไม่ได้กลัวคำครหาจาก
 คนอื่นเท่าไรหรอก แต่ความมั่งคั่งที่สั่งสมมากับมือจะให้สิ้นสุดลงที่
 รุนเขาได้อย่างไร แผนการใช้ลูกชายหน้าตาดีเป็นเครื่องมือหา
 ผลประโยชน์ เพื่อแลกเปลี่ยนกับโอกาสขยายธุรกิจจึงเริ่มขึ้น และ

นั่นทำให้อรรถระหนักว่าถึงเวลาที่เขาคควรเคลื่อนไหวเสียที

หนุ่มหน้าใสกลิ้งตัวบนเตียงกลับไปกลับมา พยายามหาทางออกให้แก่ตัวเอง

‘เฮ้อ...ถ้ามีหนุ่มนิสัยดีข้างกายสักคนไปจนแก่เฒ่าก็คงดี’

อรรถว่าเจ้าเหลืองอ้อยมากอดไว้แนบอก

ใช้ว่าอายุปุ่นนี้แล้วไม่เคยมีหนุ่มเข้ามาจีบ แต่รายไหนดรายนั้นคุยกันคำสองคำ ออกเดดกันวันสองวันก็ชวนขึ้นเตียงเสียแล้ว ด้วยความที่เป็นเกย์หนุ่มผู้ยึดมั่นในความสัมพันธ์ระยะยาว อยากได้ความรักที่ดีและมั่นคง เมื่อเจอแต่แก๊งเจ้าชู้ผู้กระเหี้ยนกระหือรือ การถือพรหมจรรย์ ‘อย่างไม่ตั้งใจ’ จึงดำเนินมาตลอดจนถึงตอนนี้

อรรถยกหัวคิดว่านี่ก็อะไรดี ๆ ออก ตอนนี้ไม่ใช่เวลามานั่งรับบทโคกอย่างดาวพระศุกร์ ถึงไม่เคยออกจากบ้านไปไหนไกล ทว่าเขาดัดสินใจเด็ดขาดแล้ว

เดี๋ยวนี้อะแต่หน้าจอมือถือ เปิดแอปพลิเคชันจองตั๋วเครื่องบินเจ้าประจำทันที

การตกลงใจเมื่อคืนเป็นผลให้ชายหนุ่มร่อนรนก้าวเท้ายาว ๆ ขึ้นบันไดเลื่อนที่ละสองขั้นในยามนี้ เพราะแม้แต่เหลียวมองลิ่วล้อของพ่อ จังหวะนั่นเอง แก้มของอรรถจึงกระทบเข้ากับแผ่นหลังคนด้านหน้า

“ว้าก!”

หนุ่มน้อยไหวตัวทันทีด้วยความตกใจ โง่งเงงตามจังหวะบันไดเลื่อนสองสามทีกระทั่งเสียสมดุล ชายแหว่สอบหลับตาปี ในหัวมีความคิดเพียงอย่างเดียวคือเตรียมใจรับแรงกระแทกตรงท้ายทอย

จู่ๆ รู้สึกถึงอะไรบางอย่างเกี่ยวรอบเอวเขาเอาไว้ได้ทัน ออรร
เปิดเปลือกตาขึ้นข้างหนึ่ง ใจยังคงหวาดเสียวจนหัวหมุนตาลาย

ผู้ชายแปลกหน้าคนหนึ่งโน้มตัวเอื้อมแขนโอบเขาเอาไว้ได้ทัน
ไซคิตีที่เขายื่นมั่นคงเหนือพื้นเรียบร้อย ไม่อย่างนั้นคงหน้าคะมำลง
ไปด้วยกันทั้งคู่

ชั้นบันไดพาราออร์เคลื่อนเข้าหาแผงอกชายตรงหน้าด้วย
ความเร็วสม่ำเสมอ

หนุ่มแปลกหน้าจ้องออรรเงิบๆ...ผมด้านข้างถูกตัดสั้น ด้าน
บนไว้ยาวถูกเซตเอาไว้ดูมีวอลูม เผยให้เห็นโครงหน้าชัดเจน คิ้วเข้ม
ตาคมดำสนิทลึกล้ำอย่างบุรุษเพศ ยิ่งไรหนวดบางๆ ใต้ปลายจมูก
โด่งเป็นสันนั้นช่างคมคาย สอดรับกับประกายไร่เดียวสาแบบเด็กหนุ่ม
ที่เจืออยู่บางเบา

หล่อฉิบ...

“ไม่เจ็บตรงไหนใช่ไหมครับ” เขายังยิ้มตรงมุมปากน้อยๆ
แล้วถาม

“มะ...ไม่เป็นอะไรครับ”

ออรรเบือนหน้าออกด้านข้าง ไม่อย่างนั้นปลายจมูกต้องชนเข้า
หน้าอีกฝ่ายแน่ๆ ก็รู้ว่าตรงนี้เป็นบันไดเลื่อน ยังจะยืนนิ่งอยู่ได้
อย่างกับตั้งใจไม่ยอมถอย รอให้เขาเคลื่อนตัวเข้าไปในอ้อมกอด
อย่างไรอย่างนั้น

“ก้าวขาไม่มองข้างหน้าแบบนี้ จะเกิดอุบัติเหตุได้ง่ายๆ นะ
ครับ” เขายิ้มพลางถอยหลัง วงแขนที่โอบเอวยังไม่มียี่ท่าว่าจะคลาย
ออก

สำเนียงและการเลือกใช้คำไทยฟังแล้วมีเสน่ห์ แม้ผิวชายหนุ่ม

ไม่ได้ฝ่องเหมือนคนกรุง แต่ก็คล้ายเข้มดูมคทาย

ผิวแทนผมดำแบบนี้ น่าจะเป็นคนอยู่ใกล้ชายทะเล

อรรถพลอ้อมยิ้ม จังหวะหัวใจยังคงกระชั้นถี่ต่อเนื่องตั้งแต่เมื่อ
ครู่ ไม่รู้ว่าเพราะกลัวจะถูกลากตัวกลับบ้านหรือเพราะอยู่ในอ้อม
กอดตาคิ้วเข้มนี้กันแน่

“เมื่อไหร่จะปล่อยผมเสียที”

ชายหนุ่มใช้ฝ่ามือตบแผ่นหลังส่งสัญญาณ อีกฝ่ายจึงยอม
ปล่อยให้เขาเป็นอิสระ

รอยยิ้มบางยังคงประดับบนใบหน้าหล่อเหลาของผู้มีพระคุณ
เขามองหน้าอรรถสลับกับมองไปทางด้านหลัง

“หยุดเดี๋ยวนี้นะคุณอรรถ ถ้าไม่ยอมกลับไปกับผม นายท่านเอา
ผมตายแน่”

อรรถได้สติทันที รีบหันกลับไปมอง ถึงกับเบิกตาโตอ้าปากค้าง
เคาน์เตอร์สายการบินแถวต่าง ๆ เริ่มมีคนเข้ามาต่อแถว
เช็กอิน แม้จำนวนคนยังไม่มาก แต่สายตาทุกคู่ต่างจ้องมาที่เขา
ด้วยท่าที่สนอกสนใจ

ให้ตายเถอะ!

อรรถรู้สึกวากล้ามเนื้อบนใบหน้าขมวดเกร็งจนแข็งที่อ...นี่ทุก
คนในสนามบินต่างเห็นเขายืนกอดกับไอ้หนุ่มหน้าคมกันหมดแล้ว
อย่างนั้นหรือ!

ก้นกบพระลอยยุค 4.0 ผ่าวร้อนดุจไฟลน อากาศระดากอาย
ทำให้เขาอยากมลายกลายเป็นผงให้รู้แล้วรู้รอด

อรรถจ้องลึกเข้าไปในดวงตาหนุ่มผิวแทน ว่าร้องขอความ
ช่วยเหลือ แต่จนแล้วจนรอดกลับไร้วีแววว่าชายคนนี้จะขยับทำอะไร

แม้สักอย่าง หัวคิ้วที่ยกสูงสื่ออาการสงสัยค่อย ๆ คลายลง ตามความฉาย
อารมณ์ขันอย่างปิดไม่มิด

“คุณอรร!”

คราวนี้ไรชนผู้ถูกเรียกพร้อมใจกันลุกขึ้นมาทั้งตัว ชายหนุ่ม
ออกวิ่งไม่คิดชีวิต ยื่นบอร์ดติดพาสให้พนักงานสองคนที่ยืนขวางอยู่
อย่างลวก ๆ ก่อนหือเข้าจุดตรวจกระเป๋า

เรื่องอะไรจะให้จับตัวกลับไปง่าย ๆ มีหวังถูกขังไว้ในห้อง
จนกว่าจะถึงฤกษ์แต่งงานแน่นอน

เขาคงไม่ต่างอะไรกับพ่อว้าวพันธุติที่จับขังในคอก มีชีวิตอยู่
เพียงเพื่อรอวันผลิตทายาท ดำรงเหล่ากอแก่โลกเสรีนิยมจอมปลอม
ใบนี้ให้คงอยู่สืบไป

และอรรไม่มีวันยอมตกอยู่ในสภาพแบบนี้แน่

ชายหนุ่มโยนกระเป๋าลงถาด ผลักมันเข้าเครื่องสแกน เสียง
ตะโกนระคนเสียงวิ้งตึงตึงขึ้นบันไดตามหลังมาเล่นเอาใจเต้นไม่เป็น
สำ ชายหนุ่มยื่นกางแขนอันสั้นเทาให้เจ้าหน้าที่ตรวจหาโลหะอีกครั้ง
หลังผ่านเครื่องตรวจแบบฟูลบอดี้ ขั้นตอนทั้งหมดใช้เวลาไม่กี่นาที
แต่หนุ่มน้อยยังไม่อาจวางใจ หมุนกายเช็คดูว่าบรรดาลิ้วล้อวิ่งตาม
ขึ้นมาถึงตรงไหนแล้ว

จู่ ๆ ปลายจมุกสัมผัสเข้าริมฝีปากนุ่มนิ่มของใครสักคน

“นี่คุณอีกแล้วหรือ”

อรรไม่ได้ใจ เสมองข้ามไหล่ร่างที่เพิ่งช่วยเขาไว้เมื่อครู่ สมนุ
ของพ่อสองคนถูกเจ้าหน้าที่ตรวจบอร์ดติดพาสขวางไว้ จึงได้แต่
โวยวายมองละห้อยละเหี่ยมายังชายหนุ่ม

ในหัวเกิดความคิดทะเล้นขึ้นมาอย่างหนึ่ง ถ้าพ่อรู้คงกินข้าว

ไม่ลงไปสามวันเจ็ดวัน

“ผู้โดยสารที่มาก่อนเชิญเข้าช่องตรวจหนังสือเดินทาง
อัตโนมัติได้เลยค่ะ”

ชายหนุ่มไม่นำพา ตะโกนบอกคนขับรถที่กำลังพยายามฝ่า
ด่านเจ้าหน้าที่เข้ามาลากตัวเขากลับบ้าน

“ฝากบอกพ่อด้วย ว่าผมชอบผ้าหอบผ่อนหนีตามผู้ชาย”

อรรหัยกุมมปากเยาะ ใช้สองมือคว้าหมับเข้าที่แก้มชายแปลก
หน้า ล็อกเอาไว้ไม่ให้เขาหนีหนีได้ง่าย ๆ ก่อนบรรจงจดริมฝีปากลง
ไปอย่างแนบแน่น

ร่างสูงเบิกตาโพลง ประกายวิบวับในดวงตาเข่าบ่งอาการของ
ผู้ชายที่ไม่เคยจับกับใครมาก่อน

ไม่ต่างอะไรกับอรร ผู้เริ่มกิริยาน่าขวยเขินต่อหน้าธารกำนัล
มากมายในสนามบินตอนนี้

3

อรรถยกมือขึ้นลูบอกหลังทรุดลงบนที่นั่งติดหน้าต่าง เขา รู้สึกได้ว่าหัวใจของตัวเองสั่นสะท้านแปลก ๆ ไม่เหมือนตอนวิ่งหนี ออกจากบ้านเมื่อเช้า ทั้งที่ตั้งใจแหยมให้สมุนพอดอกใจเล่นเฉย ๆ ไม่รู้ ทำไมกลับเป็นเขาที่เป็นฝ่ายหวิวไหวอยู่ในอก พยายามค้นหาความหมายของอาการแต่คว้าได้เพียงน้ำเหลว

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาารู้สึกแบบนี้กับใครสักคน

ชายหนุ่มเหม่อออกไปนอกหน้าต่าง สายตาจับเส้นตัดระหว่าง ฟืนหญ้าเขียวขจีกับท้องฟ้าสีคราม

เสียงกุกกักยังคงดังต่อเนื่องตรงทางเดินระหว่างแถว ผู้โดยสาร ต่างทยอยเข้านั่งตามหมายเลขบนบอร์ดดิ้งพาสของตัวเอง

ดีที่เขาได้วินโดว์ซีต จะได้จับสั๊กหน้อย เมื่อคืนมัวแต่คิดจนไม่เป็นอันนอน เมื่อได้เห็นทัศนียภาพสบายตาหนังตาจึงหรีปรีอจนจะปิด

ผู้ชายคนหนึ่งเดินชนที่นั่งริมทางเดินจนศีรษะอรรถหลุดจาก

กำปั้นหลวม ๆ ที่ทำอยู่ตรงขมับ

“ขอโทษสักคำก็ไม่มี”

อรรถปากไม่สบอารมณ์ กำลังจะเคลิ้มหลับคืนมีมารผจญ พอชายคนนั้นเดินผ่านไป ผู้ที่เดินตามมาด้านหลังยิ่งทำให้หัวใจของชายหนุ่มกระตุกผิดจั้งหวะ

นี่เขาจะไปบาทลีเหมือนกันหรือนี่

ผู้ชายที่อรรถมอบจูบแรกในชีวิตให้มองมาทางนี้ตาไม่กะพริบ เขายกมุกปากพร้อมเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นสูง คล้ายริมฝีปากพริ้มพราย นั้นนึกเข้ากับวิธีแก้ปัญหาของชายหนุ่ม หรือไม่ก็กำลังหัวเราะเยาะคนสติไม่เต็มเต็งอยู่ในใจ

ตอนเขาจ้ำอ้าวออกมาเมื่อครู่ ชายคนนี้ยังตะลึงจนทำอะไรไม่ถูกอยู่ไม่ใช่หรือ เจอกันอีกทีก็กลับดูเหมือนกำลังจ้องจะเอาคืน ยิ่งไฉยงั้น

อรรถแสวงเบือนหน้าไปทางหน้าต่าง

“ทำอะไรไว้ไม่คิดจะรับผิดชอบหน่อยหรือ”

อรรถหันขวับ พ้อคิ้วหนาตามคมทรุดกายลงที่นั่งติดกัน

โอย... โลกนี้มันซั๊กจะกลมเกินไปแล้ว

ชายหนุ่มยิ้มเจื่อน ในหัวคิดหาคำขอโทษพลางค่อย ๆ ผินหน้าไปหาคนที่เขาสร้างความเดือดร้อนให้ สิ่งที่เห็นคือดวงตาเปล่งประกายมีชีวิตชีวา ก่ออาการยุบยิบขึ้นในทรวงพิลึก เป็นความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย เหมือนสายลมอบอุ่นไล่ผิวพรรณให้พริ้มหลับ ช่างเป็นหวังแสนละมุนน่าลูมหลง

“ขอโทษครับ ที่จู่ ๆ ผมว่าคุณมาจูบแบบนั้น ที่จริงผมแค่...”

“รู้หรือเปล่าว่าผมต้องเสียจูบแรกให้เด็กหนุ่มแปลกหน้าที่ไหน

ก็ไม่รู้”

“อายุสี่สิบสองแล้ว ไม่ใช่เด็กที่โหนสักหน่อย” อรรอ้อมแอม เอียงข้าง ๆ คู ๆ “อีกอย่าง นั่นก็เป็นจุดแรกของผมเหมือนกัน”

ชายหนุ่มยกหัวคิ้วอีกครั้ง ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มบาง “ผม แก่กว่าคุณสองปี” เขาเว้นวรรคครู่หนึ่ง ไม่รู้ต้องการจะสื่ออะไร “ทะเลาะกับที่บ้านมาเหรอ”

อรรกวาดตามองโดยรอบ ไม่แน่ว่าผู้โดยสารลำนี้อาจเห็น เหตุการณ์บ้านเมื่อครู่...เมื่อเห็นคนอื่นนั่งนิ่งไม่มีทีท่าจะใส่ใจพวกเขา ชายหนุ่มจึงผงกศีรษะ ก้มหน้างุด ทว่าสายตาดูกลับไม่อยู่นิ่ง อรรลอบมองโครงสร้างขาใต้ทางเกยยื่นพอดีตัวของอีกฝ่าย เห็นกล้ามเนื้อแน่นตึงถนัดตา เอวเรียวจนจินตนาการถึงกล้ามเนื้อหน้าท้องของเขาได้เลยทีเดียว

“ที่บ้านมีเรื่องไม่สบายใจนิดหน่อย”

“ถ้านิดหน่อยจริงคงไม่หนีออกมาแบบนี้หรอก จริงไหม” จังหวะการพูดของหนุ่มผิวเข้มเปี่ยมด้วยความหนักแน่น

อรรเงยหน้า เอ่ยตรงไปตรงมา “ถูกจับคลุมถุงชนนะ”

“หมายความว่าอะไร”

“ถูกจับแต่งงานโดยไม่สมัครใจนะ” อรรบิบปลายนิ้วพลางอธิบายอย่างน่าสงสาร “ผมลืมไปว่าคุณไม่ใช่คนไทย จะว่าไปคุณก็พูดภาษาไทยเก่งเหมือนกันนะ”

“เคยมาเรียนที่นี่นะ” หนุ่มหน้าคมเริ่มเห็นอกเห็นใจ “เมืองไทยอนุญาตให้เพศเดียวกันแต่งงานกันได้แล้วเหรอ”

“ได้ข่าวว่าคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบร่าง พ.ร.บ. คู่ชีวิตแล้วละ” อรรเห็นชายหนุ่มผุดสีหน้าไม่เข้าใจจึงอธิบาย “พระราชบัญญัติ

หรือ the act of legislation นะ ถึงพวกเขาจะบอกว่าเป็นแนวทางแก้ไขกฎหมายเพื่อนำไปสู่การสมรสเท่าเทียม แต่ผมก็ไม่เห็นว่า พ.ร.บ. คู่ชีวิตจะเท่าเทียมกับการสมรสของชายหญิงที่ตรงไหน เพราะคำว่า ‘คู่ชีวิต’ ไม่ได้ถูกบัญญัติมีอยู่ในกฎหมายอื่นๆ คำที่ใช้ก็เป็นคำใหม่ คู่ชีวิตเลยไม่ได้รับการปกป้องดูแลและรับสิทธิ์เหมือนคู่สมรส”

หนุ่มตาคมพยักหน้า น้ำเสียงแฝงความเศร้าสร้อย “สิทธิ์ขั้นพื้นฐานของความเป็นมนุษย์คือการสร้างความเท่าเทียม สร้างคนให้เท่ากันในสังคม บางทีผมก็แอบหวังอยู่ลึกๆ เหมือนกันนะ ว่าสักวันบ้านเกิดผมจะเป็นแบบนี้บ้าง”

“ที่แบบนี้มีแต่ยูโทเปียเท่านั้นแหละ”

“ฟังดูแล้วเหมือน ‘คนรุ่นใหม่’ ยังคงต้องทนทุกข์ในโครงสร้างคร่ำครึ ในขณะที่ ‘คนรุ่นเก่า’ พยายามใช้วิถีอนุรักษ์นิยมควบคุมและจัดการสังคมโดย พ.ร.บ. ที่ว่า” ชายหนุ่มยิ้มอ่อน “ว่าแต่...คิดดีแล้วหรือ”

อรรถตามคำถามไม่ทัน จึงเพ่งมองเสี้ยวหน้าหล่อเหลาของหนุ่มข้างกายตรงๆ

เขาขยายความ “สมัยนี้การจะหลบลิ้นหน้าเป็นเรื่องยากเสียยิ่งกว่ายาก ถ้าจะออกตามหาใครสักคนเดียวเดี๋ยวก็เจอ อินเทอร์เน็ตโยงโยซอกซอนไปทุกที่ ยิ่งหนีไปต่างถิ่น สถานที่ยิ่งเล็กมากเท่าไร คนแปลกหน้ายิ่งถูกสังเกตได้ง่าย”

อรรถถึงกับพูดอะไรไม่ออก เขาลืมหันคิดถึงเรื่องพวกนี้ไปจริง ๆ

“ไม่ต้องพูดถึงการอยู่ระยะยาว หนีออกจากบ้านมาแบบนี้คงเป็นความคิดปุปปิบ ไหนจะค่าใช้จ่ายชิบะ ไหนจะเรื่องวีซ่า ถ้าจำไม่ผิดคนไทยอยู่บาห์ลีได้แค่เดือนเดียว”

“ผมรู้ตัวนะว่าเป็นคนประเภทหุ่นหันปล้นแล่นอย่างคุณว่า
เอาเป็นว่าผมอยากไปพักผ่อนสักสองสามอาทิตย์ก็แล้วกัน ถึงผม
จะเพิ่งเรียนจบ ยังไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน แต่ก็พอมีเงินเก็บอยู่
บ้าง”

ชายหนุ่มยิ้มแหยๆ ยอมรับว่าคราวนี้ตัวเองสะเพร่าเหลือเกิน
“คุณกลัวการแต่งงานมากกว่าตกระกำลำบากในต่างถิ่นขนาด
นั้นเชียว”

หนุ่มหัวเราะขำเสตามอง รอยยิ้มที่อ่อนโยนทว่าแฝงไปด้วย
พลังทำลายล้าง กระทั่งหลอมละลายหินอัคนีได้อย่างไม่ยากเย็น

“ก็ผมไม่ได้รักเขานี่” อรรถดริมฝีปาก

“ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่สเปกคุณหรอก”

ชายหนุ่มถึงกับกลั้นน้ำไม่อยู่ มิน่าเล่า เขาถึงพูดถึงการ
แต่งงานระหว่างเพศเดียวกัน “เป็นผู้ชายก็ดีนะสิ แต่นี่ผมถูกบังคับ
ให้แต่งงานกับผู้หญิงต่างหากล่ะ”

หนุ่มหน้าคมเลิกคิ้ว เขาวิเคราะห์คุณหนูเบื้องหน้าต่ำไป แม้
เพิ่งพ้นจากร่วมมหาวิทยาลัยยังถือว่าใหม่ต่อโลกอันฉ้อฉลใบนี้เหลือ
เกิน ทว่าความกล้าหาญและซื่อตรงต่อความรู้สึกตัวเองช่างมากมาย
เกินรูปโฉมโนมพรณ

“ไม่รู้ว่หลังจากนี่จะเป็นยังไงบ้าง”

อรรถนึกถึงอนาคตที่ไร้มืดครุ่นระวนระวายเคร่งเครียด ปกติ
แล้วเขามักปล่อยให้ทุกอย่างลอยล่องไปตามสายธารแห่งกาลเวลา
ตราบไต่ที่ยังคิดหาทางออกไม่ได้ กระนั้นดวงตาก็ยังคงทอประกายถึง
ความหวัง เป็นเอกลักษณ์ของนักสู้...นักสู้ที่ไม่มีวันยอมแพ้ต่อขวาก
หนามอะไรง่าย ๆ

เขาหวังว่าสักวัน ‘ความรัก’ จะไม่ได้ผูกติดกับเพศสภาพอีกต่อไป เพราะสุดท้ายแล้วการตกหลุมรักใครสักคน เราแค่มองหัวใจของคนที่เรารัก และเขารักเราก็พอไม่ใช่หรือ

“ถ้ามีวแต่กังวลคงคิดหาวิธีแก้ปัญหาไม่ได้”

หนุ่มนั่งเคียงพยายามสรรคำมาปลอบ ทว่าเสียงที่เปล่งยิ่งทำให้อรรณีวหน้า จึงลองเปลี่ยนวิธีพูดใหม่

“ตอนแรกผมนึกว่าคุณเป็นคนกล้าบ้าบิ่นจนมองข้ามเหตุผล แต่เท่าที่ได้คุยกัน คุณเป็นคนฉลาดนะ ถึงจะอายุน้อย ใสซื่อไว้เคียงสาไปหน่อย”

อรรณีลูบขำแหย่ ๆ กลอดตารอบหนึ่ง “ขอบคุณสำหรับคำชม”

ชายหนุ่มเบือนหน้าไปทางหน้าต่างอีกครั้งด้วยไม่รู้จะคุยอะไรต่อ ที่สำคัญ เขาไม่อยากแสดงอาการหิวโหยจนอีกฝ่ายมองออก

ตอนนี้ทัศนวิสัยด้านนอกปลอดโปร่ง ปุยเมฆกลุ่มใหญ่ดูงดงามไม่ต่างกับทะเลหมอกภูชี้ฟ้า

“จะมองอีกนานไหม” อรรณียังคงรับรู้สายตาสายแปลกหน้าที่จ้องมา จะว่าอึดอัดก็ไม่ใช่ เป็นความรู้สึกลึกลับถูกพลังงานลึกลับดูดเข้าสู่แดนสนธยา

“ถ้าอย่างนั้น...”

“งั้น?”

“ยังไงคุณก็ยังไม่วางแผนว่าจะทำอะไรที่บาทลืออยู่แล้ว สนใจไปทำงานที่วิลลาญาตีผมไหม” หนุ่มตาคมยังคงจับจ้องขณะยื่นข้อเสนอ

“ผมก็แค่คนแปลกหน้าคนหนึ่ง อยู่ดี ๆ คุณจะอยากช่วยผมทำไม” อรรณีเลิกคิ้วสูง แทบไม่อยากเชื่อหูตัวเอง ในสมองไกลาหล

เหมือนโยเมฆที่ขมวดเป็นก้อนกลมฟูฟ่องอยู่ด้านนอก

หากคิดให้ดีมันก็จริงอย่างเขาว่า อรยังคิดไม่ออกเลยว่า จะไปทำอะไรที่บาหฺลี เขาเลือกจุดหมายนี้เพียงเพราะมีเที่ยวบินตรง ตอนเครื่องออกก็ใกล้เคียงกับเวลาที่เขาตั้งใจหนีออกจากบ้านที่สุด เท่านั้นเอง

หน้าซ้าเขายังไม่รู้เลยว่าสุดหล่อคนนี้มีเจตนาแอบแฝงอะไร หรือเปล่า ความอ่อนเพลียจากการอดหลับอดนอนตั้งแต่เมื่อคืน การไต่รถองให้ตี้อมิน ยากจะวิเคราะห์ความหมายในแวดวาระยิบ บนสีหน้าเรียบเฉยนั้น

“ขนาดชื่อคุณผมก็ยังไม่รู้จักเลย ไม่ได้จะหลอกผมไปขายไซ้ใหม่”

“warm-glow effect”

“ให้ตายเถอะ พุดภาษาคนน้อยได้ไหม ผมเป็นเด็กอักษรศาสตร์ แต่ก็ได้หมายความว่า จะรู้ศัพท์เฉพาะทางทุกแขนงนะ”

“ภาษาเศรษฐศาสตร์นะ ใช้ว่าผู้ถูกช่วยเหลือได้รับประโยชน์เพียงฝ่ายเดียว” รอยยิ้มบางเบาแฝงความขี้เล่น สังกลั่นอายแห่งความอ่อนโยนละมุนละไม

“นั่นปะไร หวังประโยชน์แอบแฝงจริงด้วย”

“สิ่งตอบแทนของผู้หยิบยื่นน้ำใจให้เพื่อนมนุษย์คือ ‘ความรู้สึกดี’ ใจ ผมเชื่อว่ายิ่งเราเอื้อเพื่อไม่ว่าจะมากน้อย ชีวิตของเราก็ยิ่งดีมากขึ้นไปอีก อีกอย่างผมนับถือความกล้าของคุณ”

“กล้าที่จะหนีออกจากบ้านเนี่ยนะ”

ชายหนุ่มส่ายหน้า “เปล่า กล้าที่จะยอมรับความรู้สึก ไม่ยี่หระต่อการแสดงถึงอัตลักษณ์ของตัวเอง และการที่คุณไม่ยอมถูกคลุม-

ถูกชนกับผู้หญิงคนนั้น ลึก ๆ แล้วเพราะคุณไม่อยากหลอกผู้หญิงคน
หนึ่งไปตลอดชีวิตกระมัง”

อรรพยกหน้า

“นั่นแหละความกล้าที่ผมนับถือ ขนาดตัวผมเองยังไม่มี
ความกล้าเท่าคุณเลย” ดาวในดวงตาหม่นแสงลงเล็กน้อย

“งั้นก็ขอบคุณคุณมาก มีอะไรทำดีกว่าอยู่เฉย ๆ แล้วฟุ้งซ่าน
จะได้ไม่รบกวนเงินเก็บด้วย”

“दानู”

“ภาษาอะไรอีกล่ะ”

“ภาษาบาหลี ชื่อผมเอง”

“ผมชื่ออรร” หม่อมเอวสอบจงใจเสียงคำว่าแถ้ง “ยินดีที่ได้รู้จัก
ครับเจ้านาย”

เขายื่นมือออกไป รอให้อีกฝ่ายจับตอบ

“ตอนนี้คนดูแลวิลลาคือป่าสะไร่กับลูกพี่ลูกน้อง ไม่ใช่ผม แต่
รับรองว่าฝากให้ได้”

อรรยิ้มให้दानูก่อนพึงศีรษะกับแผ่นอะคริลิกใสตรงช่อง
หน้าต่างอย่างง่วงงุน

เขารู้สึกถึง ‘เสรีภาพ’ บนผืนฟ้ากว้าง ปุยเมฆขาวที่คั่นกลาง
ระหว่างสีครามเข้มของมหาสมุทรกับเฉดฟ้าพาสเทลด้านบนลดทอน
ความชุ่มชื้นไปได้สักโข ความหนักอึ้งที่เคยกดทับหัวใจเริ่มผ่อนคลาย

อรรค่อย ๆ ม่อยเคลิ้มไปตามจังหวะเคลื่อนไหวอันเฉื่อยชา
ของกลุ่มไอน้ำด้านนอก เมื่อความเครียดบรรเทา เสียงหึ่งของ
เครื่องยนต์ไอพ่นที่เคยดังระเร่ไสตก็เริ่มแผ่วลงไปโดยไม่รู้ตัว

Ladies and Gentlemen.

We are now descending to Ngurah Rai International Airport. Please return to your seat and fasten your seat belts.

ท่านผู้โดยสารโปรดทราบ

ขณะนี้เรากำลังลดระดับลงสู่ท่าอากาศยานนานาชาติงูระฮ์ไร
ผู้โดยสารกรุณานั่งประจำที่ และรัดเข็มขัดที่นั่งด้วยครับ

दानुมองภาพยอดเขาที่พยายามเผยโฉมให้เห็นตรงช่องว่าง
ระหว่างเมฆขาว เป็นปฏิกริยาอัตโนมัติเมื่อได้ยินกับต้นประกาศลง
จอด

ออร์รู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือนเล็กน้อยจากล้อที่เพิ่งแตะรันเวย์
แสงแดดยามบ่ายทะลวงผ่านกลุ่มเมฆกระทบเปลือกตาจนต้องหยี
อากาศหนาวรมดูครีมประหนึ่งเจ้าบ้านไร่อัจฉริยะแสดงสีหน้า
บูดบึ้งไม่ยอมต้อนรับเขาสู่ดินแดนแห่งทวยเทพแห่งนี้

“หลับสบายไหม”

เสียงละม้ายดังขึ้นข้างหูจนชายหนุ่มตกใจตื่น พบว่าศีรษะตัว
เองซุกอยู่ในซอกคอของदानุ

ออร์กระเด็งตัวนั่งหลังตรงทันที อาการระลึมระลือทำให้ต้อง
อยู่นิ่ง ๆ เพื่อปรับดวงตาให้ชินกับแสงจ้า ก่อนกวาดมองไปโดยรอบ
หญิงคนหนึ่งที่นั่งติดทางเดินระหว่างแถวซ้ำเลื่องมองชายทั้ง
สองแล้วผุดยิ้ม เธอคงคิดว่าเขาเป็นแฟนหนุ่มของदानุกระมัง

दानุใช้กำปั้นทุบหัวไหล่ตัวเองเบา ๆ

“ขอโทษที เผลอหลับไม่รู้ตัวเลย” ออร์ยกปลายนิ้วชี้เกาขมับ
แก้เขิน

“ไม่บอกก็รู้”

อรรเปิดยิ้มกว้างกลบเกลื่อน “เดี๋ยวนวดให้ นะครับเจ้านาย”

“ไม่เป็นไร ออมแรงไว้ทำงานเถอะ” ดานูส์พยอก ลูกขึ้นเดินตามผู้โดยสารคนอื่นที่กำลังทยอยเข้าสะพานเทียบเครื่องบิน

อรรคว่ำกระเป๋าวิ่งตามหลัง ลมเย็นเยือกพัดกรูกรียวแทรกเข้ามาตามช่องว่างกันสาดจนต้องลูบแขนบ่อย แต่ภาพวาดสีสันจัดจ้านจากหมู่บ้านกามาซันที่เขวนใต้เพดานทรงคลื่นนั้นช่วยให้ชายหนุ่มสดชื่นขึ้นไม่น้อย

“ยินดีต้อนรับสู่เกาะมรกต”

ดานูเอ่ยพร้อมรอยยิ้มแสนสะอาดตา ใบหน้าสะอาดหมดจดทำให้คนที่เดินผ่านไปมาใจสันได้ไม่ยาก เขาผายมือชี้สิ่งปลูกสร้างอันเป็นเอกลักษณ์

อรรหรีตาทอดมองออกไปไกล หุบเขาเขียวชอุ่มดูกลมกลืนไปกับสถาปัตยกรรมแบบฮินดูแฝงไว้ด้วยความบริสุทธิ์และเรียบง่าย การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้อยู่ในสภาพเดิมได้เช่นนี้ สมกับฉายารัตนชาติล้ำค่า

ใครก...

“ไม่สบายหรือ”

ดานูถามเมื่อเห็นอรรนั่งหน้า ลูบท้อง พลังจืด ๆ จ้อง ๆ ตัวเลขบนสมาร์ตวอตช์

“บ่ายสองแล้ว...”

“หิว?”

อรรพยักหน้าแแกน ๆ นึกเคืองตัวเองที่จำความรู้สึกไว้ไม่ค่อยจะมี

4

ลมพายุครึนครันระดมชัตบานหน้าต่างวิลลาหฺรูในริสอร์ต
‘มาจากัน’ จนแทบจะพังครึน กระแทกกรอบจนเกิดเสียงเสียด
ประสาทยึด

สายฟ้าแตกแขนงเป็นริ้วแวววาบดุจใยแมงมุมลอยเหนือฟาก
ฟ้า เสียงกัมปนาทลั่นสะเทือนตามด้วยม่านฝนคลี่ลงคลุมเซมินัยก์
ย่านชานเมืองติดทะเลอีกแห่งของบาห์ลี พื้นที่นี้เป็นที่นิยมอย่างมาก
ในหมู่ชาวต่างชาติ

กลุ่มนักท่องเที่ยวพลุกพล่านบนชายหาดต่างวิ่งเข้าร้านกาแฟ
ร้านอาหาร สปา และบูติกของดิไซเนอร์ชื่อดัง เพื่อหลบหยาดน้ำที่
กำลังชัตกระหน่ำ

“นั่นมันแสงอะไรนะ”

กุ่มมองผ่านบานกระจกหน้าต่างที่เต็มไปด้วยฝ้าจากไอน้ำ ชี
ไปยังแสงวับแวมในเรือนหลังหนึ่งซึ่งถูกปิดตาย

ตัวเรือนเป็นสีดำทึบหลัง ตัดกับดอกกลั่นทมแดงเข้มที่ยืนต้นถี่

รายล้อมทั้งสี่ทิศ ยิ่งวิลลาโดยรอบเรือนหลังนั้นมีดสนิทเพราะไม่ได้เปิดให้เข้าพัก ก็ยังขับให้เรือนปิดตายดูน่าประหลาดพรึ่นพริ้ง

เรือนทะมึนเก็บงำความมืดไว้ภายใน มันอยู่อย่างนั้นมาเกือบปีแล้ว ผนังทุกด้านยังคงตั้งตรงแข็งแรง ประตูทุกบานปิดสนิท ความวิเวกทอดกายติดแน่นบนแผ่นไม้และก้อนอิฐ

ด้วยความที่กุญแจเป็นคณโฝงผาง กอปรกับเพิ่งเข้าทำงานในตำแหน่งแม่บ้านของริสอร์ตมาจาลัน เมื่อเห็นอะไรสะดุดตาเข้าก็โพล่งทันทีโดยไม่ยั้งคิด

“ปากเสีย กลางค้ำกลางคืนเห็นอะไรใครเขาให้พัก” เบเบหัวหน้าแม่บ้านร่างหนาเอ็ดเสียงเขี้ยว จ้องเขม็งด้วยความไม่พอใจ

“ทำไมไม่เปิดวิลลาฝั่งนั้นให้แขกได้เข้าพักล่ะป้า ปิดไว้สองสามหลังเสียตายออก” กุญแจยกพืดไปทางวิลลาฝั่งตรงข้าม ผิวน้ำในสระระบบเกลือขนาดใหญ่ที่กั้นอยู่ตรงกลางกระเพื่อมด้วยเม็ดฝน

“ผีเงาะปากมาพูดหรือไงกัน ถ้าว่างมากก็รีบมาช่วยฉันนี่ เตี่ยวลูกค้ำก็ขึ้นมา”

“ป้าจะกลัวอะไรนักหนา มองริสอร์ตจากมุมนี้ส่วยจะตาย ถ้าหนูมีแฟนนะ จะพามาออกเดทที่นี่แหละ บรรยากาศสุดแสนจะโรแมนติก”

กุญแจไม่น่าพา ยังคงจ้องประกายไฟเบอร์ออปติกใต้น้ำยามค่ำคืน เปล่งแสงระยับราวกับองค์เทวากอบดวงดาวมาโปรยไว้ อย่างไรก็ตามอย่างนั้น

“เงียบสักวินาทีจะได้ไหม”

เบเบอดถอนใจไม่ได้ขณะตัวผู้ชายผ้าปูตรงมุมเตียงให้เป็นรูปสามเหลี่ยมก่อนใช้ฝ่ามือสอดเข้ามุมสวิต สปอต แล้วเหน็บได้ฟูกจน

ตั้งเปรี๊ยะ

“ลูกค้านี้ก็เหลือเกิน เห็นว่าค่าปรับไม่แพงละมั้ง ถึงได้ขยันทำ
ไวน์หกใส่กันจัง”

ลูกไฟดวงน้อยลอยวนขึ้นมาอีกครั้ง ญูหรือตามองพลางก๊วก
มือเรียกเบเบไม่ลดละ

“มีอะไรอีกละ” น้ำเสียงแม่บ้านวัยกลางคนบ่งความเบื่อหน่าย
อย่างไม่คิดจะปิด

“ไปดูกันใหม่ป่า ฉันละเอียดกรู้อจริง ๆ ว่ามันคือดวงไฟอะไรกัน
แน่”

เบเบตะคอกเสียงดัง “อยากตายหรือไง ถ้าคุณมาวาร์รูเข้า เขา
ไม่เอาไว้นั่น ไม่รู้หรือว่านั่นมันไฟจากตะเกียงอารตีของ...”

คล้ายเพิ่งรู้ว่าหลุดปากในสิ่งไม่ควรพูด เบเบหุบขากรรไกร
ฉับ แม้มปากสนิท

ปัง!

“กร๊ิด...!”

ลมคงหอบฝนสาดบานประตูห้องไหนสักห้องจนเปิดออก
เสียงฟ้าร้องดังขึ้นพร้อมกับเสียงหวีดร้องของผู้หญิง ฟ้าแลบแปลบ
ปลาดิบจนตาพร่า

“นั่นมันเสียงคุณมาวาร์ไม่ใช่หรือ”

เบเบไม่ตอบคำถาม วู๊วออกจากวิลลาตรงแนวไปยังบาเล เรือน
สไตล์บาฮีที่ถูกรื้อออกแบบให้มีพื้นที่ระหว่างผนังกับโครงหลังคาสูง
เพิ่มความสามารถในการถ่ายเทอากาศตามธรรมชาติ หลังคามุงจาก
ซ้อนกันสองชั้นด้านบนอันเป็นเอกลักษณ์วัฒนธรรมพื้นถิ่น

ญูสืบเท้าเร็ว ๆ ไม่นานก็ตามหลังป่าเบเบทัน

นักท่องเที่ยวบางคนแหวกม่านวิลลาสังเกตการณ์ด้านนอก
ด้วยสายตาใครรู้

“เกิดอะไรขึ้น” เบเบไฟเข้าไปตามพวกรักษาความปลอดภัยที่
ยืนชะงัดอยู่หน้าบาเลสของสามคน

“อาการกำเริบอีกแล้วละมั้ง แต่พยาบาลที่คุณมูนาจ้างมาอยู่
ข้างในแล้ว เลยไม่ให้พวกเราเข้าไปเยี่ยมยาม”

“อยู่ทั้งสองคนเลยหรือเปล่า”

แม่บ้านหมายถึงลานัง บุรุษพยาบาล กับพยาบาลสาวที่ชื่อ
ลีมา ได้ยืนยันว่าลูกสาวคุณมาวาร์พิถีพิถันคัดคนมาดูแลผู้เป็นแม่เอง
กับมือ

พนักงานรักษาความปลอดภัยผงกศิระชะ เอามือปาดน้ำฝน
บนใบหน้า บางส่วนไหลเข้าตา ทำให้แทบจมนต้องขยี้
เปรี้ยว!

เสียงฟ้าร้องคำรามขึ้นอีกครั้ง ทุกคนสะดุ้งเฮือกทันที

แสงแลบสว่างวาบสะท้อนกระจกที่ถูกรอบตัวเรือน ปรากฏ
ใบหน้าซีดเซียวของหญิงผู้หนึ่ง มุมปากมีคราบเลือดเกรอะกรัง
นัยน์ตาสีฟ้าที่เพ่งอย่างเอาเรื่อง ดูน่าพรันพรังในคืนห้าฝนเช่นนี้

มาวาร์เริ่มโหยหวนไม่เป็นภาษา ทั้งผมตัวเองปลางขึ้นนิ้ว
สันเทาไปในอากาศอันว่างเปล่า

“นั่นมันมาอีกแล้ว ไม่รู้จะจองล้างจองผลาญไปถึงไหน
กูไม่ได้ทำ กูบอกว่กูดไม่ได้ทำ!” มาวาร์จ้องอากาศเขม็ง ตาขวาง
คลุ้มคลั่งไม่ต่างอะไรกับคนวิกลจริต ใบหน้าสีแทนได้แสงราตรีดูซีด
ขาวกว่าปกติ

“คุณมาวาร์ คุณมาวาร์คะ ลีมากับลานังอยู่ตรงนี้แล้ว ไม่มีใคร

ทำอะไรคุณมาวาร์ได้หรอกคะ”

พยาบาลสาวใบหน้ากลม เรือนร่างอวบ รีบเข้าไปแกะกรงเล็บที่กำลังขย้ำศีรษะ พยายามปลอบให้มาวาร์สงบ พร้อมป้องกันไม่ให้เธอทำร้ายตัวเองไปในตัว

ลีมานุ้ยโบให้ลานั่งเข้ามาช่วยเธอจับ ‘คนไข้’ นอนลงบนเตียง ญาติเห็นอาการคลุ้มคลั่งของเจ้านายถึงกับเพลือดอยหลังออกไปห่าง ๆ ทั้งที่ตนก็ยืนอยู่นอกตัวเรือนบาเลอยู่แล้ว ส่วนเบเบกับพนักงานรักษาความปลอดภัยยังคงตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

ลีมาลูบแผ่นหลังมาวาร์ครั้งแล้วครั้งเล่า “ไม่มีอะไรแล้วคะ ไม่มีอะไรแล้ว”

มาวาร์สงบลงได้ครู่หนึ่ง สีหน้าพลันตกตะลึง

หนาวเหลือเกิน...

แว่วเสียงเยียบเย็น อากาศเพอิลแล่นริวพาขนลุกทั่วสรรพางค์ มาวาร์หันขวบทันที แต่ทิศทางที่น่าจะเป็นต้นกำเนิดเสียงกลับว่างเปล่า

หูแว่วอีกแล้วหรือ

มาวาร์ยังไม่ทันหายใจได้ทั่วท้องกลับต้องเบิกตาโพลง

ตรงมุมห้องเบื้องหน้าเห็นเงาตะคุ่มยื่นก้มหน้า สองไหล่ของผู้หญิงคนนั้นสั่นสะท้าน หยดน้ำตาแดงฉานที่หลังลงเปรอะชุดขาว อย่างเจียบงันกลับกลายเป็นเสียงสะอื้น

ฉันทเจ็บ... ตรงนี้...

“สินิทธิ!”

สิ้นคำมาวาร์ ผู้หญิงคนนั้นเงยหน้าพริบ! เล็บมือข้างซ้ายทั้งยาวและคมค่อย ๆ กรีดคว้านเข้าหน้าอกเหนือหัวใจ โลหิตทะลัก

ดูจทำนบแตก พากลั่นคลื่นเหียนราวกับคลื่นสาบเดรัจฉานคละคลุ้ง
ในอากาศ

จู่ ๆ สิ่งไม่คาดฝันก็บังเกิด เมื่อลินิกซ์เอี่ยมแขนขวาขีดเผือด
ออกมาข้างหน้า ฟุ้งปราดจากมุมห้องหมายใช้กรงเล็บคว้าตัวมารวาร์

หญิงวัยกลางคนเปลือกรีดร้องทันที สัญชาติญาณพาเธอให้
ถอยหลังกรูด ปิดเปลือกตาแน่นไม่ยอมเห็นภาพสยดสยองอีกต่อไป

“คุณมารวาร์คะ”

ลีมากระชับวงแขนให้แน่นขึ้น หันไปสบตากับบุรุษพยาบาล
เป็นที่เข้าใจกันดีระหว่างพวกเขาทั้งคู่ว่าเจ้าของริสออร์ทมาจากลันมี
อาการประสาทหลอน ร่างกายเกิดการรับรู้ทั้งที่ไร้สิ่งกระตุ้น จัดได้
ว่าเป็นผู้ป่วยในระยะอาการกำเริบ

ครี๊ด...

เสียงชุดกระจกเสียวแปลบเข้าลึกถึงกลางกระหม่อม มันดับ
ต่อเนืองประหนึ่งคร่ำครวญด้วยความโศกเศร้า ไล่จากบานกระจก
หนึ่งไปยังอีกบาน...และอีกบาน รอบตัวเวียน

“ฮือ...พอได้แล้ว...”

ริมฝีปากมารวาร์สั่นระริก หยาดน้ำตาไหลเป็นสายสุดทันทน

เสียงกรีดกระจกเจียบหายทันที ทุกอย่างกลับมาเจียบสงบ
ได้ยินเพียงเสียงฝนซู่ด้านนอกคละเสียงหายใจของพยาบาลทั้งสอง

มารวาร์ค่อย ๆ ลืมตา เห็นลีมากับลานั่งกำลังมองมาที่ตนด้วย
สายตาเป็นห่วง ยังมีแม่บ้านกับพนักงานรักษาความปลอดภัยชุด
สลอนอยู่หน้าประตู

ยังไม่ทันจะได้คิดอะไร กล้ามเนื้อของเธอกลับต้องกระตุกขึ้น
มาอีกรอบ เมื่อลินิกซ์กรรไกรทรมาณแทบขาดใจ

มาวาร์ยกมือปิดหู แต่มันกลับไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น เหงื่อผุด
 ไช้กายทั้งที่อากาศโดยรอบยะเยือกเย็น เสียงกระซิกนั้นประหนึ่ง
 สะท้อนอยู่รอบตัว ทำให้ผู้ได้ยินถึงกับรวดราวเข้าไปถึงกระดูก

นั่งแพศยา!

ภาพขนพองสยองเกล้าพลันปรากฏ

เส้นผมยาวเพื่อย่อยๆ เคลื่อนลงมาจก้านบนจนสัมผัส
 กับใบหน้าของแม่บ้าน ตามด้วยหัวลินินท์ห้อยลงตรงวงบประตูด้าน
 บนพร้อมเสียงคำรามข่มขู่

วิญญาณอาฆาตยืมแสงขณะจดปลายเล็บลงมุมปากแล้ว
 กระซิก โลกหิตสึคล้ำสาดลงเปรอะแต่พนักงานด้านล่างกลับไม่รู้สึกรู้
 ราว

ที่นี้ก็ช่วยก่ามึงแล้ว...

มาวาร์ขวัญกระเจิง กรีดร้องสุดเสียงด้วยความพรั่นกลัวก่อน
 หมดสลัดล้มพับไป

ลีมาประคองมาวาร์นอนลงบนเตียง แม้จะนอนแบบไม่รู้สึกรู้
 ตัว ทว่าไรชนที่แขนยังลุกชันจนสังเกตุได้ ลานั่งบิดผ้าชุบน้ำอุ่นส่งให้
 อย่างรู้หน้าที่ พยาบาลสาวจึงบรรจงเช็ดเม็ดเหงื่อที่ผุดพราวเต็มหน้า
 น้ำตายังคงทิ้งคราบให้เห็นเด่นชัด

“ท่าทางอาการหนักเหมือนกันนะป้า” ฎปุกระซิบ เห็นอาการ
 ของเจ้านายแล้วอดเวทนาไม่ได้

“คุณลินินท์อีกแล้วหรือ...” เบเบพิมพ์่า เมื่อครู่เธอได้ยิน
 เจ้านายตะโกนเต็มสองหู ตั้งแต่ปะระไมศรีเข้าพิธีเบอลาก็เกือบปี
 แล้ว นับวันอาการ ‘ผีหลอก’ ของคุณมาวาร์ยิ่งแย่งเรื่อย ๆ

คุณมุนากี่ไม่รู้้อย่างไร ยอมตามใจแม่ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าอาจ

เกิดภาวะแทรกซ้อนถึงขั้นทำร้ายตัวเองได้ตลอดเวลา

“สินิทธิ์คือใครหรือป่า เมื่อก็ได้ยินคุณมวารัตระโกนเสียด้าน”

เหมือนกฏูอ่านใจเบเบออก ยิ่งคำถามได้ตรงจุดจนแม่บ้าน
ปลายวัยกลางคนสะท้อน เบเบเหลียวมองรอบกายก่อนตอบ

“ประระไมศรีของคุณเตอกลั่นะ ตอนแกยังมีชีวิตอยู่ ได้ยินแก
ออกเสียงว่าประระไหมสุหรืตามสำเนียงบ้านเกิดอยู่บ่อย ๆ”

“นี่ป่าทะเลเวลามาจากอาณาจักรมัชปาหิตหรือเปล่านั้น อยู่ ๆ
ก็พูดถึงอัครมเหสีของระตุ”

“ก็คุณสินิทธิ์สั่งให้ทุกคนเรียกเธออย่างนั้นนี่ คงเพราะพื้นเดิม
แกเป็นคนชอบอ่านชอบจินตนาการ โดยเฉพาะนิทานป็นจี้³ของพวก
เรา ถึงขนาดบินมาศึกษาค้นคว้าถึงถิ่นกำเนิดเลยเชียว”

“อ้อ” กฏูพยักหน้า “เลยมาพบรักที่บาหลี แล้วพื้นเพเธอมา
จากไหนหรือป่า ฟังจากชื่อไม่น่าใช่คนแถวนี้”

“ประเทศไทย”

กฏูเล็กคิ้ว “คนไทยก็รู้จักนิทานป็นจี้ด้วยหรือ”

เบเบเขกหน้าผากหลานสาวไม่แรงนัก “นี่ละหนา ชายควาย
ส่งควายเรียน ดินแดนแถบนี้เขารู้จักนิทานป็นจี้กันหมดนั่นแหละ มี
แต่เอ็งที่โง่ดักดาน”

เด็กสาวลูบหน้าผาก ทำหน้ามู๋ “บอกกันดี ๆ ก็ได้ไม่เห็นต้อง
ลงไม้ลงมือ”

³ Panji หรือป็นหยีในสำเนียงไทย เป็นศัพท์ที่ใช้เรียกชื่อกลุ่มนิทานที่กำเนิดขึ้น
จากการสร้างสรรค์ของชาวชวา เป็นที่รู้จักแพร่หลายทั่วดินแดนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ไม่แพ้ *รามายณะ* และ *มหาภารตะ*

“ปายังจำสีหน้าคุณสินิทธ์ตอนเห็นเรือนเก็บตัวหนังเมื่อครั้ง
แต่งเข้ามาอยู่ที่นี้ใหม่ ๆ แกดีใจเหมือนได้เห็นชุมทรัพย์อย่างไรอย่าง
นั้น”

แววดาบเบอบ่อนลงขณะมองตามพนักงานรักษาความปลอดภัย
ผลจากไป เท่าที่คะเน คินนี้คุณมาวาร์คงสิ้นฤทธิ์ หลับยาวจนถึงเช้า
“เรือนเก็บตัวหนัง?”

เบเบตอนหายใจยาว พักพิเปิดไปทางเรือนที่ปิดตายซึ่งอยู่
ไม่ห่างจากตรงนี้

“ว้ายังกุลิต การแสดงที่เล่นล้อกับฉากและเงา เคยได้ยินคุณ
สินิทธ์บอกว่าเหมือนการเล่นหนังที่เมืองไทยสมัยก่อน แต่ว้ายังกุลิต
ของเราตั้งจอตัดพื้น ให้คนดูนั่งเรียงทางหน้าจอ มีดาดังพากย์เสียง
อยู่ข้างหลังตอนเอาตัวหนังตั้งเชิด แต่ก่อนรีสอร์ทเราแสดงเรื่อง
รามายณะและมหาภารตะให้ลูกค้าดู หลัง ๆ ลูกค้าคงเบื่อ ไม่ค่อยมี
คนดูเท่าไรเลยเก็บเข้าเรือนไป”

“ว้ายิงที่แปลว่าเงานะหรอ?”

แม่บ้านพยักหน้าให้หลานสาว พลังเหม่อนึกถึงความหลัง
ก่อนเล่าต่อ “ก็ได้คุณสินิทธ์นี่แหละที่มาปลุกตัวหนังให้มีชีวิตขึ้นมา
ใหม่ แต่คราวนี้แกใช้บทละครเรื่องอิเหนาของไทยมาแสดง ถึงขั้น
จ้างช่างแกะฉลุหนังจากไทย ลวดลายจึงละเอียดลออ ผ่านวิธีทำหนัง
ให้คงรูปไม่บิดงอ เป็นที่ชื่นชอบของลูกค้ามากเชียวละ”

เสียงจิ้งเฝ้าฝนดังโกล้เข้ามาถึงความสนใจของคนทั้งคู่ การ
ระลึกถึงความหลังจึงถูกหยุดไว้กลางคันเพียงเท่านั้น

“แม่ฝันร้ายอีกแล้วหรอ?”

“คุณมูนา ทำไม่ไม่มาร่วมมาด้วยละคะ เดี่ยวก็ล้มป่วยไปอีก

คน” เบเบเอ่ยด้วยความเป็นห่วง ก่อนชะเง้อไปยังทิศทางที่มูนาเพิ่งวิ่งมา

ทางนั้นมันร้อนเกือบตัวหนังของคุณสินิทธิ์ไม่ใช่หรือ!

“ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวค่อยไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า”

“แล้วนี่คุณมูนาวิ่งมาจากไหนหระคะ” กูปูไม่ทันสังเกต

มูนาไม่ตอบคำถาม สีหน้าหม่นมัวยากตีความว่าหญิงสาวรู้สึกเช่นไร ขณะมองลึกลงที่กำลังพิถีพิถันเช็ดตัวให้แม่ ดวงตาของหญิงสาวช่างงดงามเปี่ยมเสน่ห์ หวานซึ่งทว่าแฝงไว้ด้วยความเยียบเย็น แวดตาทอประกายประหลาดจริง...กูปูเพิ่งเห็นเจ้านายสาวเป็นครั้งแรกแล้วนี่ในใจ

“กูปูว่าเราควรตามหมอมามาดีไหมคะ”

เบเบรีบดึงแขนหลานสาวพลงกระชับเสียงเซียว “อย่าปากมาก สอดเรื่องของเจ้านายเขาเรียกว่าไร้มารยาท”

“หมอมมาก็ครั้งก็บอกแต่ว่าจิตใจเหนื่อยล้าจนอ่อนเพลีย ครั้งหนึ่งเคยหลอกล่อคุณแม่ไปโรงพยาบาลจนได้ ถึงขนาดตรวจอึอึจึเพื่อหาความผิดปกติของคลื่นไฟฟ้าในสมองแต่ก็ไม่พบอะไร ตั้งแต่พ่อกับคุณแม่ใหญ่เสียไป การบริหารงานรีสอร์ททุกอย่างก็ตกอยู่ในมือแม่”

มูนาผุดรอยยิ้มอ่อนแรง เธอเรียกสินิทธิ์ว่าแม่ใหญ่มาตั้งแต่จำความได้

“บางทีความเครียดกับการพักผ่อนไม่เพียงพอติดต่อกันนานเข้า ความวิตโรยจุใจมทั้งกายใจ ผลที่ได้คงเป็นอย่างที่เห็น ถ้าฉันช่วยแบ่งเบาภาระได้สักนิดก็คงดี”

“โหย...คุณมูนาอย่าโทษตัวเองอย่างนั้นสิคะ ทุกวันนี้ก็เห็น

ยุ่งซิ่งตั้งแต่เช้าจดค่ำ” เบเบเดินเข้าไปจับแขนทายาทเพียงหนึ่งเดียว
ของมาจาก้าน

แม้เตอกัลจะมีน้องชายแท้ ๆ อีกหนึ่งคน แต่ฝั่งนั้นก็มิรุกริก
นำเที่ยวอยู่แล้ว จึงไม่ได้เข้ามาช่วยทางนี้มากนัก

“ขอบใจมากจ๊ะ” มูนาลูบหลังมือเบเบเบา ๆ

“ยังไงคุณมูนาไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดก่อนใหม่คะ เดี่ยวเป็นหวัด
จะแย่ออ”

มูนาระบายลมหายใจแล้วผงกศีรษะ “เบเบกับกูบูมีอะไรก็ไป
ทำเถอะ แม่มีพยาบาลดูแลตั้งสองคน คงไม่มีอะไรแล้วละ”

เจ้านายสาวผละจากทันที แม่บ้านทั้งสองจึงต้องกลับไป
ปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองต่อ ทว่ากูบูยังไม่คลายสงสัย

“ป้า”

“อะไรอีกล่ะ”

“ฉันยังอยากไปดูเรือนปิดตายหลังนั้นอยู่เลย เมื่อกี้ฉันเห็น
ดวงไฟลอยอยู่จริง ๆ นะ ไม่มีคนแอบเข้าไปเล่นพิเรนทร์หรือเปล่า”

เบเบทำท่าจะตบปากหลานสาว จนอีกฝ่ายหลบเป็นพัลวัน
“ฉันบอกไม่ให้พูดไป หุบปากสักนาทีมันจะขาดใจตายเหอะ”

“ทำไมพูดไม่ได้ล่ะป้า เพื่อมิขโมยมันแอบเข้ามาจะทำยังไง”

“ไม่มีขโมยที่ไหนมันกล้าเข้าเรือนหลังนั้นหรอก” เบเบลูบแขน
ไม่รู้เป็นเพราะอากาศหนาวหรือเพราะ ‘สิ่งอื่น’ “ฉันจะบอกเอ็งแค่
รอบเดียว แล้วไม่ต้องมาถามอีก เรือนที่ปิดตายนั้นนะ เอาไว้เก็บ
ตัวหนังวายังกุลิตของคุณสินีทีไรอย่างไรล่ะ”

กูบูมุ่นหัวคิ้ว ยังคงไม่เข้าใจอยู่ดีว่าแค่เรือนเก็บตัวหนังทำไม
ป้าเบเบถึงได้ทำท่าหวาดกลัวถึงเพียงนั้น